

NURULLAH
GENÇ

MAHREM
VE
MÜNZEVİ

TOPLU ŞİİRLER

MAHREM VE MÜNZEVİ

Nurullah Genç

TENHA DÖNEM ŞİİRLERİ

MAHREM

I

Köy pınarında hicran damıtan güvercinler
Muamma bir çocuğun dudaklarında inler
Düşleri bin bir gece ateşiyle uyanık
Gözleri kâh gündüzdür; kâh rüyada ve yanık
Kar fırtınası, تنها bir kafesin perisi
Görmüyor; hangi eller tutuyor bu kafesi
Bu kafes, dağ başının son dumanında mahrem
Bu kafes, anayurdun asumanında mahrem

II

Korkular ki, kırmızı bakışlıdır her akşam
Irmak köprüye feda; hasret ocağında gam
Geceleyin yıldızlar gülümser Gün Değer'de
Tahir Hoca o ürkek endamını sever de
Cesur bir yalnızlığın ardında büyür çocuk
Ne dalgın bir uçurtma, ne de bir mavi boncuk
Yollar kıvılcım dolu; iki yanında mahrem
Yollar yol bilmeyenin âşiyânında mahrem

III

Bir gurbet yürüyüşü; caddeler koyu sarı
Köye selam götürün Kars'ın beyaz kuşları
İstasyon hayalinde Çin güzeli bir bahar
Her bulutun ardında üryan olur turnalar
Horasan erenleri kuşatır dört yanını
Susturur yüreğinde yokluğun isyanını
Bu isyan hainlerin kirli kanında mahrem
Bu isyan destanların doğum anında mahrem

IV

Tanyerinde öteyi arıyorsa bir okul
Erzurum'un gözleri kayıptır; kalbinde bul
Şimdi her mevsimde aşk üzredir gülkurusu
Abdurrahman Gazi'den çeşmelere akan su
Yeşertir tohumları külliye toprağında
Güneş bir kardelendir Palandöken dağında
Kardelenler bir şehrin aynalarında mahrem
Hem yaşlı bozkırında, hem baharında mahrem

V

Nerde, avuçlarımda kararan tozlu yollar
Nerde siyah ve keskin, yorgun ve buzlu yollar
Işığa varmak için bin ayak, bir merdiven
Tereddütler burcunda yed-i beyzayı seven
Heceler ülkesinin karanlık evlerinde
Şöhret mumuyla yanan ürkek avcılar nerde
Avcılar, ölüm günü can pazarında mahrem
Avcılar, tutkuların kin mezarında mahrem

VI

Ve İstanbul, Süleyman tahtında bir münzevi
Saba Melikesi'nden kalan muştular evi
Gecenin en karanlık tenhasında çoğalan
Kalbe siyah benekler bırakıp gizli kalan
Yedi başlı ejderha yedi tepeyi tutmuş
Bu şehirde kapılar pencereyi unutmuş
Kapılar odaların inkisarında mahrem
Kapılar aynaların âh ü zarında mahrem

VII

İstanbul, gemilerin rüyalarında mahpus
İstanbul ki, deryalar gülü; sultana mahsus
Solmadan, o nazenin yurduna varmalıyım
Onu bir saat gibi yeniden kurmalıyım
Gögünde gece gündüz ışıdarken izlerim
Esrarıyla yeniden buluşmalı gözlerim
Gözlerim; İstanbul'un ufuklarında mahrem
Gözlerim ki, bu gün de mahrem, yarın da mahrem

çiçekler üşümesin

1980-1986

ÖZLEM

Masmavi bir denizin ortasında ve kırgın
İçiyorum çöllerin bütün susuzluğunu
Damla damla kuruttu bu seveda ve bu yangın
Mendillerin gözümde arayıp bulduğunu

Şafakla kapanacak içimdeki yaralar
İklimleri ruhumun yaprağında gizledim
Issızlık ülkesinde çürürken hatıralar
Arşın hiç değişmeyen iklimini özledim

BİR SARAY

Bir rüyadan uyandım; uyudu kan ve korku
Gölgesiz bir vadiye şimdi ummandır uyku
İçindeki her damla denizden bile derin
Uzaktan tebessümü hülyalı beldelerin
Efkârlı bir âleme sonsuzluğu veren hû
Ufuklarda toy, düğün, öteye giden âhu
Hicransız bir ülkeye yürüyorum, durmadan
Mutluluk bekliyorum, bıkmadan, yorulmadan
Bir aynanın ardında nice yüz bin kelime
Ruhuma sığmayanlar sığıyor hayalime
Bir kalbin destanını aşkla yazıyor kalem
Tam bir huzur içinde burda koskoca âlem
Burda menekşe, sümbül, ötenin dikenleri
Burda yıldız yanağı denizin yelkenleri
Bir saray, altın leğen sunulan alın terim
Bir saray, gece gündüz parlayan son makberim

GÖZLER

Sende Mecnun'dur zaman ve Leyla'dır denizler
Gülümse, tükenmeyen ah ü zarıma gözler
Ey dikenli yolları gökyüzüne bağlayan
Bir hayali dilberin çehresinde parlayan
Mehtâbım, nazar eyle, kalbimde gül büyüsün
Ne özge bir muamma, ne de mağrur büyüsün
Güneş gibi, ufkumda doğup da yanan gözler
Ruhumun yağmurunu içip de kanan gözler

Geceye mi çırpınış, gurbete mi bu hasret
Bitmeyen bir susuzluk ve sönmeyen hararet
Ortasında kalmışsın; saçların darmadağın
Gülşenim, yıkılmadan saray gibi otağın
Hayatın sonbaharı kuşatmadan rengini
Yitirmeden şu billur ve masmavi engini
Beni al kollarına, uyut sonsuza değin
Yüzümde dalgalansın o simsiyah eteğin
Göreyim elmas gibi parlayan nakışları
Gönlümü çiçek çiçek sırlayan nakışları

Papatya bir simada sana taht kurmuş Allah
Uzaktayım, yalnızım; çektiğim her derin ah
İçimden bir parçayı koparıp götürüyor
Ve ayrılık dumanı her yanımı bürüyor
Mehtâbım, yıldız gibi süsle kâküllerini
Koklayayım kalbimde yeşeren güllerini
Islanmış sinesine çekiver bir baharın
Uyandır hicabınla beni bugün ve yarın
Duaya kalksın elim, başım şükre uzansın
Sesim dudaklarıma mahpus iken uyansın
Ve matem kuyusundan çekeyim ellerimi
Toplayayım yerlere düşmüş hayallerimi
Kapkaranlık dünyama bir ışıık yakan gözler
Bana, benimmiş gibi hasretle bakan gözler

ÇIĞLIK

Dinle, dudağıma dokunan damla
Bu ses, kulağıma kadar uzanan
O'nundur; göndermiş bir yıldırımla
Masmavi gökleri bürüyen anan

Pencere, utanma, kaldır perdeyi
Kaldır da, gönlümü ikna edeyim
Görünce gözleri yaşlı dedeyi
Ben de burdan gözü yaşlı gideyim

Dinle, gül dalında kükreyen ozan
Ruhum da incecik bir dala konmuş
Beni bu dünyada bekleyen ezan
Söyle hangi zaman, nerde okunmuş

HÜZÜN

Yıllardır yitirdiğim güneşi arıyorum
Tenhayı kollarımla sımsıkı sarıyorum
Sanki dev bir kasırğa yüreğimi sarsıyor
Sükûnla haykırırken çığlıklarla susuyor
Bu hayal, bu pelerin giyen esrarlı kadın
Uçan kelebeğim mi dudağımda feryâdın
Kâh görünüp kaybolan, kâh konan pencereme
Kâh demir yumruk gibi sıkışan hançereme

TALAN

Güzel de, çirkin de senin yanında
Doğarmış, büyürmüş, viran olurmuş
Sevda denen yangın meğer sonunda
Gözyaşıyla dolu hicran olurmuş

Dost düşman ayrılır, yüze bakar da
İzleri kalırmış hatıralarda
Ümitler yeşerir her ilkbaharda
Sonbahar gelince duman olurmuş

Gülleri açınca gönül bağının
Zehri bal kesilir Leyla dağının
Mevsimi geçince cilve çağının
Hayaller, yeminler yalan olurmuş

Issız köşelerde yalnız başına
Zavallı girermiş en son yaşına
Konulunca o musalla taşına
Kendi evi bile yaban olurmuş

Bir ömür gariban, mahzun, derbeder
İyiyse, mezarda bitermiş keder
İstikbale miras rahmetli peder
Kalanların hepsi talan olurmuş